Dinu Lazăr

n o i e m b r i e

LiterNet.ro
2005

Fotografii © 2005 Dinu Lazăr [www.fotografu.ro]
Texte © 2005 Ioana Scoruş
Toate drepturile rezervate autorilor.

Redactor: Iulia Cojocariu
Coperta & editor format .pdf Acrobat Reader: Iulia Cojocariu

© 2005 Editura LiterNet pentru versiunea .pdf Acrobat Reader
Este permisă descărcarea liberă, cu titlu personal, a volumului în acest format.
Distribuirea gratuită a cărţii prin intermediul altor situri, modificarea sau comercializarea acestei versiuni fără acordul prealabil, în scris, al Editurii LiterNet sunt interzise şi se pedepsesc conform legii privind drepturile de autor şi drepturile conexe, în vigoare.

ISBN : 973-8475-94-5

Editura LiterNet
http://editura.liternet.ro
office@liternet.ro

M-am născut aici. Aici m-am născut, în valea asta cu un ochi de apă în care priveam cerul. „Ochiul lui Dumnezeu” îi spuneam şi chiar aveam siguranţa că, de câte ori mă uit în el, şi Dumnezeu se uită la mine. Când eram mic stăteam pe un povârniş şi aşteptam să treacă oameni pe drumul prăfuit. Îmi plăcea să mă uit la oameni. Unii se uitau şi ei la mine. Când nimeni nu trecea, priveam clopotniţa din depărtare. Mi se părea că acolo începe şi se sfârşeşte lumea, cu Dumnezeu uitându-se la mine din ochiul de apă când argintiu, când roşiatic. Era frumos. Eu cu Dumnezeu şi cu cerul tot.

Pădurea mea, dimineaţa, toamna. De când mă ştiu, aşa arată în fiecare dimineaţă de toamnă. Aici jucau băieţii mai mari fotbal, iar eu stăteam printre copaci, singur. Voiam să fiu şi eu ca ei. Niciodată nu mi-a reuşit altceva decât să fiu ca mine. Nu ştiu dacă a fost bine sau rău.

Pitit printre ierburile mari şi uscate priveam ceaţa, închipuind imagini fantastice. Ceaţa spunea poveşti pe care numai eu le înţelegeam. Azi îmi vorbeşte altă limbă, limba oamenilor mari, cu cuvinte despre femeie şi moarte. Despre viaţă.

Mă lungeam printre spice, cu faţa în sus, şi vedeam alte minuni. Minunile cerului, altele decât cele ale ceţei. Într-o zi, am început să urăsc ceaţa amăgitoare. De moarte îmi era frică.

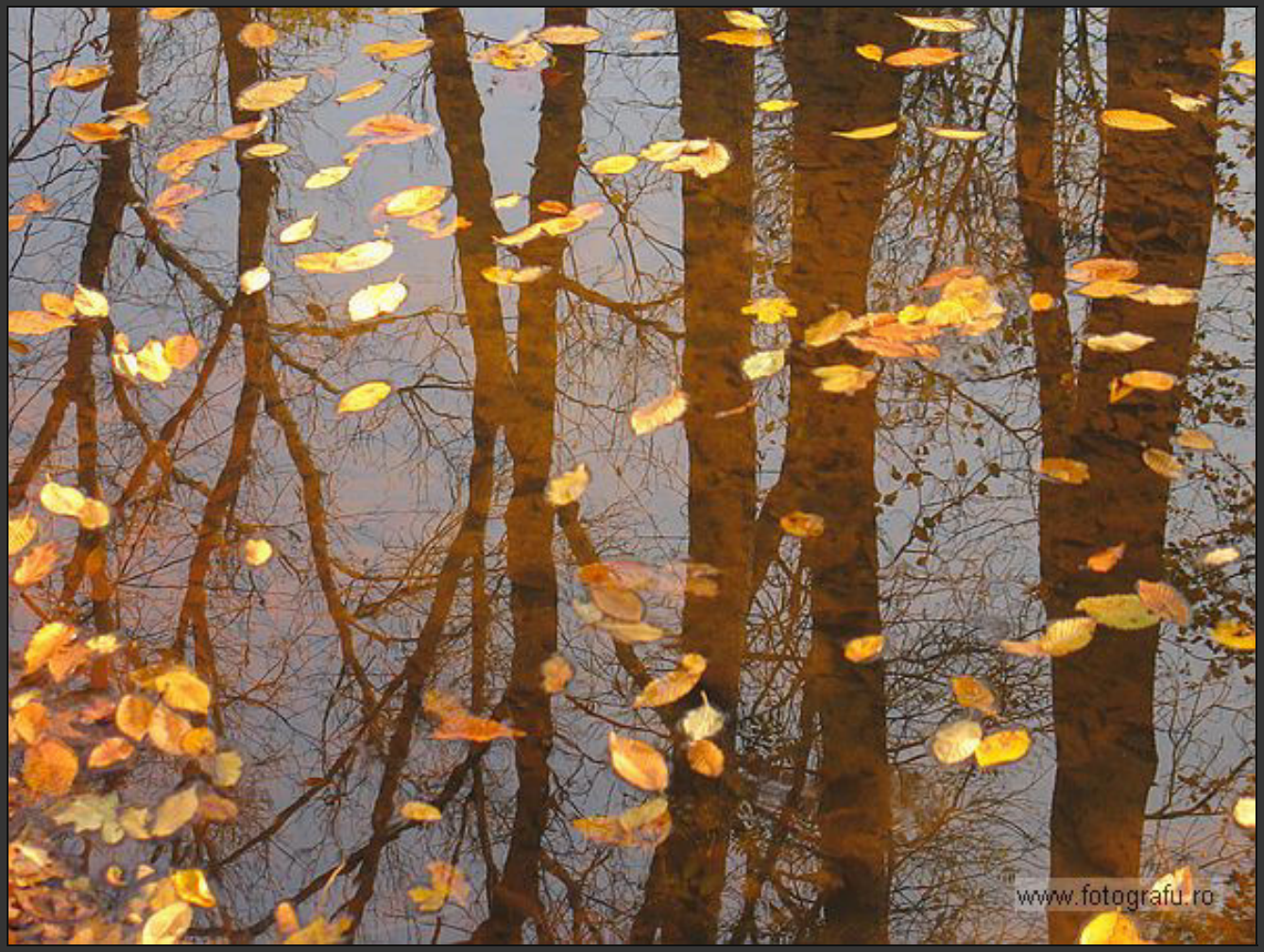

Cel mai mult îmi plăceau copacii dezgoliţi. Păreau neajutoraţi, iar eu mă simţeam frate cu ei. Într-o zi am găsit un câine. Era mic şi al nimănui. Vorbeam tot timpul. Înţelegea ceea ce pădurea nu putea înţelege.

Pădurea a fost casa mea. Cred că eram destul de modest, nu ceream prea multe de la viaţă pentru că nici nu ştiam ce e viaţa. Pentru mine, viaţa era pădurea cu ceaţa ei, cu culorile, mirosul, aparenţele. Într-o zi, am aflat că viaţa e altceva. Cred că atunci am început să o urăsc.

Când culorile se amestecau la o anumită oră a zilei, când griul se făcea roşiatic şi albul devenea verde închis, când soarele lumina o fracţiune de secundă printre crengi, eram cel mai fericit. Eram copil şi credeam că toţi oamenii sunt la fel, dar oamenii nu sunt aşa cum îi gândeam eu.

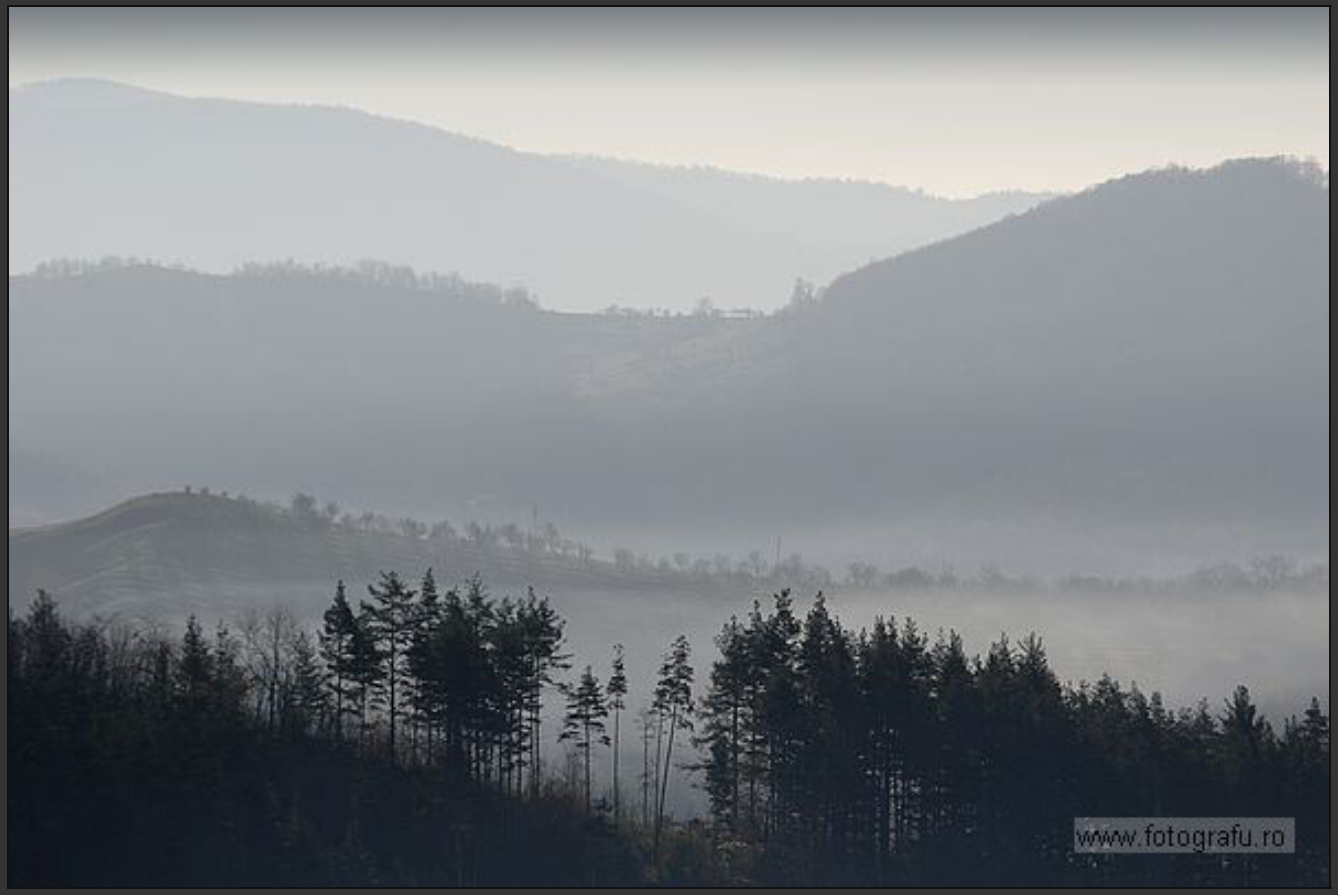

Uneori, dealurile păreau nişte sâni de femeie plini cu lapte cald. Nu mai ştiu unde am văzut eu sâni de femeie, dar ştiu sigur că am văzut undeva, demult de tot. Cred că îmi amintesc şi căldura pielii, textura ei fină ca un obraz de nou născut, mirosul acela dumnezeiesc. Da, Dumnezeu miroase a mamă cu sânii plini de lapte cald. Dealurile, însă, nu miroseau a mamă.

Mi se întâmpla uneori să vreau să devin războinic. Copacii erau soldaţii mei. Cu pâlcul de soldaţi în spate, chiuind, porneam să cuceresc palatul fermecat. Într-o zi, întorcând capul, am descoperit că nu soldaţi am în urmă, ci copaci la fel de amăgitori ca ceaţa, ca pădurea, ca viaţa însăşi. E greu să fii copil.

Iarna, frumuseţea dealurilor albe făcea din rău un mic bine. Despre răul de foame e vorba.
De fapt, nimic nu putea fi foarte rău atâta vreme cât în ochiul de apă priveam ochiul lui Dumnezeu, privindu-mă.

Dar foame tot îmi era. Şi asta nu se poate uita cu una, cu două. Când îţi e foarte foame, aproape că nimic nu mai contează. Nici măcar pădurea. Poate nici viaţa.

Când ţi-e foame, totul devine nedreptate. I-am dat un bobârnac şi frunza, încă verde, s-a făcut ţăndări. M-am simţit puţin răzbunat. Dar nimic nu am rezolvat.

Şi totuşi, nu aveam dreptate. Ce vină aveau frunzele?
Şi ele plângeau ca şi mine, însă lacrimile lor nu mă dureau. Nici lacrimile mele nu dureau pe altcineva, dar plângând de unul singur am devenit bărbat.

Deprinsesem alt fel de a privi pădurea. Cred că devenisem mai puternic, dar asta doar pentru că nu aveam încotro. Nu poţi rămâne la infinit copil. Pădurea obligă.

Îmi plăcea să vânez iepuri. Voiam să fiu ca vânătorul pe care-l văzusem într-o dimineaţă ochind, cu degetul pe trăgaci, concentrat, împietrit ca o statuie. În plus, iepuri erau mulţi, poate prea mulţi.

Făcusem rost de o puşcă veche de vânătoare, de la moş Lie, care nu mai vedea bine. Mă plimbam mândru cu puşca pe umărul stâng şi credeam că nimeni nu mai e ca mine. De fapt, că nimeni *nu poate fi* ca mine.

Dar nu-i uşor să vânezi atunci când iubeşti pădurea şi cerul şi „ochiul lui Dumnezeu”. Însă trebuia să devin bărbat şi nu aveam de gând să ratez.

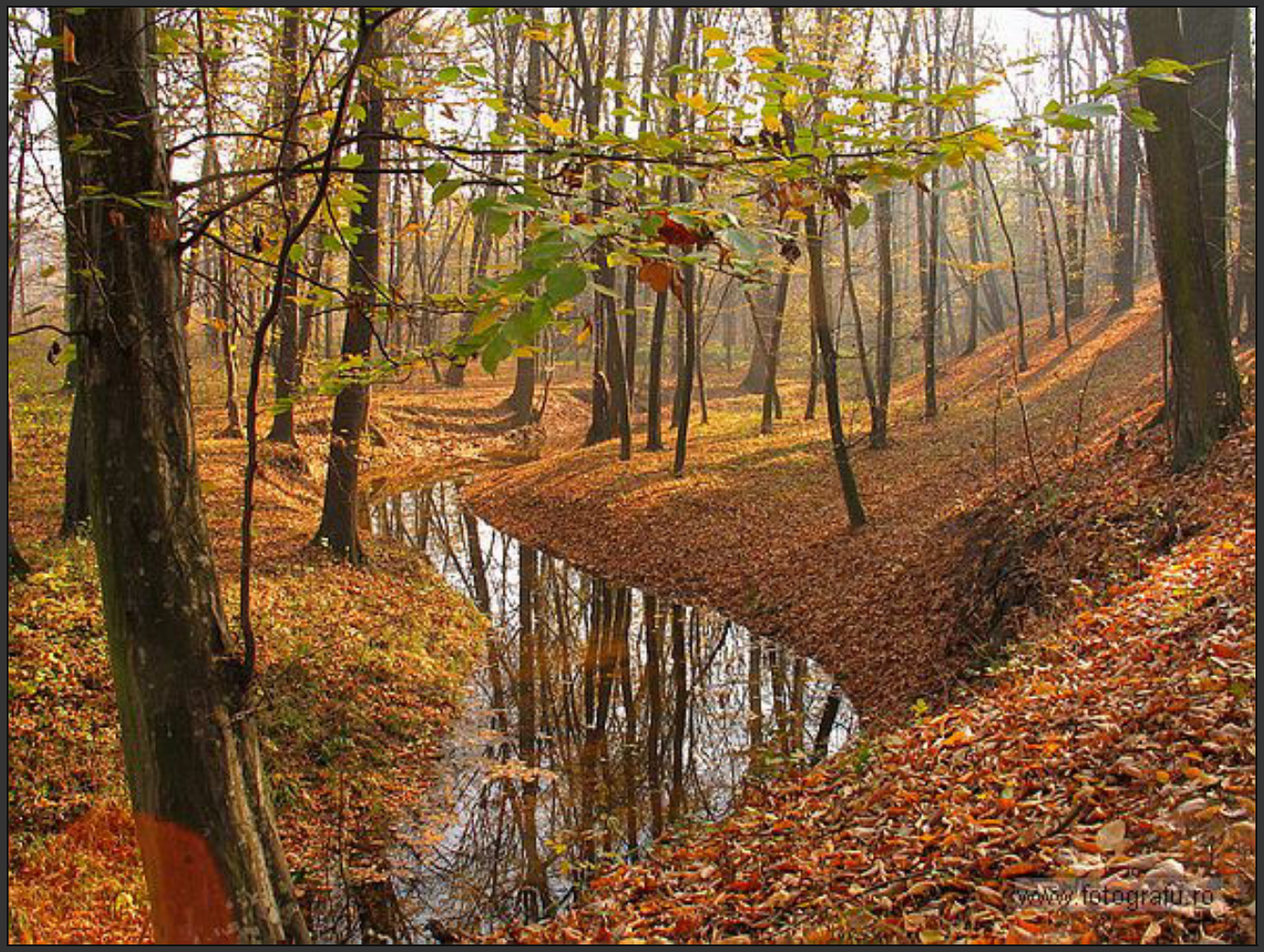

Toamna era mai uşor, iepurii se vedeau mai bine, liniştea se înălţa din crengile dezgolite, iar eu eram stăpânul absolut al pădurii. Stăpânul nimănui.

Când băieţii satului mergeau la fotbal, eu stăteam cu puşca la ochi şi cu degetul încordat pe trăgaci şi mi se părea că ceilalţi au rămas nişte copii. Aveam 16 ani.

Îi duceam lui moş Lie iepurele cald, iar el îl jupuia şi tanti Mia făcea din el o mâncare delicioasă. Într-o zi, mi-au dat o căciulă din blană de iepure pe care am purtat-o 10 ani.

Sigur c-am avut un înger al meu. Îl simţeam uneori când pe umărul stâng, când pe cel drept, dar mai des stătea pe dreptul. Chiar întorceam capul când auzeam foşnetul aripilor.
De câteva ori l-am şi văzut.

Aici începea şi sfârşea fericirea fiecărei zile, cu moş Lie spunând poveşti despre o Siberie magică şi cu tanti Mia făcând minuni în oalele ei, din care se răspândeau aburi înmiresmaţi care plăceau nasului meu. Mireasma copilăriei...

Până la urmă, omul nu e altceva decât un copac cu rădăcini firave în viaţă. Şansa este să aibă alţi câţiva copaci alături şi, mai ales, un sol trainic şi un dumnezeu care să se boltească peste el.

Afli prea târziu ce este şi cum se trăieşte viaţa şi atunci nu-ţi rămâne
decât să te bucuri că ţi-a fost dat, fără să realizezi, un noiembrie veşnic,
cu gust amar de viaţă şi femeie
şi cu parfum suav de orhidee
şi-un soare blând, alunecând pieziş
pe dealul tău de cărpiniş.